

τῶν Εὐρωπαίων. Δὲν κατάγεται δὲ ἐκ μίξεως εὐρωπαϊῶν καὶ μαύρων ἀλλ' ἔχει ἐντελῶς καθαρὸν τὸν τύπον τοῦ ἀφρικανοῦ αἰθέριος, μετ' ὅλων, καὶ τῶν μικροτάτων χαρακτηριστικῶν τῆς μαύρης φυλῆς.

Ἐκ τοῦ Λυομένου Προμηθεὸς, τοῦ συναποτελουμένου μετὰ τοῦ Πυρφόρου καὶ τοῦ Δεσμώτου τὴν ὑψηλότεραν τῶν Αἰσχυλείων Τελογιῶν, μόνον ὀλιγοστίνα τινὰ τεμάχια περιεσώθησαν, ὧν τὸ σπουδαιότερον, ἐνῷ ὁ φιλόσοφος Τίταν ἐκτίθηται τὸ πολυετές μαρτύριόν του, περιῆλθεν ἡμῖν ἐν καλλιεπστάτῃ λατινικῇ Μεταφράσει τοῦ Κικέρωνος (Tusculana 2, 40, 23—25). Τοῦ ἀποσπάσματος τούτου τὴν ἐξελληνίσαν πρό πολλῶν ἐτῶν ἐπεχείρησεν ὁ ἐν Κερκύρᾳ λόγιος ἀνὴρ κ. Κάρλος Μάνεσις, ἥδη δὲ ἐνδίδων εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φίλων του ἐπέτρεψεν ἡμῖν τὴν δημοσίευσιν. Πεποιθήμεν ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη θέλει ἐκτιμηθῇ προσηκόντως παρὰ τῶν ἑλληνομαθῶν, οὓς δὲν θέλει διαφύγει ἡ ἐπιμέλεια μετ' ἧς ὁ μεταφραστὴς ἐτήρησε τὴν τολμηρὰν καὶ μεγαλορρήμονα φρασσεολογίαν καὶ τὴν ρυθμικὴν ἀκρίβειαν τοῦ αἰσχυλείου ἱαμβικοῦ τριμέτρου.

Εἰς προσεχῆ φύλλα τῆς «Ἐστίας» θέλομεν δημοσιεύει ἐμμέτρους νεοελληνικὰς μεταφράσεις ἐξ ἑλλήνων καὶ γερμανῶν ποιητῶν φιλοπονηθείσας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γηραιοῦ λογιῶ, ὅστις διατελέσας φίλος καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σολωμοῦ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν καλλιεργητῶν τῆς δημοτικῆς γλώττης.

Σ. τ. Δ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ «ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΛΥΟΜΕΝΟΥ» ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Παλαιγενεῖς Τιτᾶνες, Οὐρανοῦ γένος,
ῥμαίμονες, δέρχθητέ με σκληραῖς πέτραις
δεσμοῖσι προσπορπατόν, ὡς βαρυστόνους
κύμασι θαλάσσης νύκτα ναυδάτης τρέσας
ἔδησε ναῦν τοιῷδε μ' ὀχμάζει τρόπῳ
Κρονίδης, νόος δὲ Ζηνὸς Ἡφαίστου χέρας
ῶρρε λάβρους· ὁ δ' οὖν λυγρῷ σοφίσματι
τούτους ἐνείρας σφῆνας ἤραξεν μέλῃ
τέχνης ὑφ' ἧς ἐνοίκος εἰμ'. Ἐρινύων
ἄκρα, πελασθεῖς τῶδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ.
Ἦδ' ὁ δ' ἄν' ἡμᾶρ τρίτον, ἀπεύχετον φάος,
προσπτάς μ' ἄτερπής, ἀγκύλαις χηλαῖς βαλῶν,
ῶμαῖς σπαράσσει γένυσιν οἰωνὸς Διός·
πίονος ἔπειτ' ἄρ' ἥπατος πλησθεῖς ἄδην
μακρὸν ἰάχει, πρὸς αἰθέρος δ' ἄρβεις πτυχὰς
πτηγῆς δι' οὐρᾶς αἶμα προσσάινει τόδε·
ὅταν δὲ βρωθὲν ἦπαρ οἰδάνῃ νέον
αὔθις ποτᾶται μάργος οἰκτίστη βορᾶ.
ὦδ' οὖν τρέφω τόνδε ταμίαν λώδης πικρᾶς,
ὃς ἀρθίτῳ με ζῶντ' ἄχει λυμαίνεται,
στερραῖς πέδαις γάρ, ὡς ὀρθ', ἀλούς Διός,
στέρνοις ἀλαλκεῖν δεινὸν ἔρην οὐ σθένω.
Οὕτως ἐμαυτοῦ νῦν ἀπωρφανισμένος
θυμοφθόρον νόστημ' αἰεὶ φέρω τάλας,
θανάτου πόθῳ τῆρδ' ἐκλυσιν ζητῶν δῦης,
πάμπαν τελευτῆς δὲ σθένει βουλῇ Διός.
Τοῖον παλαῖον πάθος ἐπικλωσθὲν χρόνοις
μελαμπαγὲς ὅτυγνοῖς τοδ' ἐζευξεν δέμας,
ἐξ οὗ τεττηκοῖ' Ἡλίου φοῖβη φλογὶ
σταλάγματ' αἰὲν Καυκάσου τέγγει πέτρας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου ἀπέκτησε κατ' αὐτὰς πλινθίνους τινὰς πλάκας εὐρεθείσας ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἀποτελούσας οἶον τὸ μουσικὸν ἄρχεον τῶν Φαραῶ διακόσια ἔτη πρὸ τοῦ Μωϋσέως. Περιεργωτάτη εἶνε ἰδίως ἡ πλάξ, ἐφ' ἧς ἀνεγράφησαν αἱ διαπραγματεύσεις περὶ τοῦ γάμου ἐνὸς τῶν Φαραῶ μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος. Ἡ ἀλληλογραφία τῶν δύο μοναρχῶν ἐπιγείει μέγα φῶς ἐπὶ τῶν αὐλικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς παναρχαίας ἐκείνης ἐποχῆς.

— Ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ἀρχαιολόγος Κολλινιὸν ἐξέδωτο πρὸ μικροῦ τὸν πρώτον τόμον τῆς Ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς γλυπτικῆς, πολυτελέστατα τυπωμένον ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Διδότου καὶ κεκοσμημένον διὰ παντοίων εἰκόνων.

Φιλολογικά

Ἐξεδόθησαν τῆς μὲν Revue des etudes grecques τὸ α' τεῦχος τοῦ πέμπτου τόμου (Ἰανουαρίου - Μαρτίου 1892) τοῦ δὲ Bulletin de Correspondance Hellénique τὰ τεύχη α' - γ' τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους (Ἰανουαρίου - Μαρτίου 1892). Εἰς ἀμφοτέρω τὰ δημοσιεύματα ταῦτα ἔχουσιν, ὡς συνήθως, περιληφθῆ λίαν ἕξισπουδάστοι διατριβαί. Καὶ ἐν μὲν τῇ Revue ἀναγινώσκουμεν κατὰ πρώτον πραγματείαν τοῦ H. Weil περὶ τοῦ περιωθέντος τελευταίου μέρους τοῦ κατὰ Φιλίππιδου λόγου τοῦ Ὑπερίδου, ὅπερ πρώτος ἐδημοσίευσεν ὁ Kenyon ἐν τοῖς Classical Texts from Papyri of the British Museum. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ λίαν εὐπροσθέκτου τούτου εὐρήματος, εἶναι ἡ γενομένη κατηγορία κατὰ τοῦ Φιλίππιδου ἡ εἰδικῶς λεγομένη γραφὴ παρανόμων, ἀπηγγέλη δὲ ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ ῥήτορος μετὰ τῶν ἐτῶν 378 καὶ 371. Ἀνατυπώνει δὲ ὁ W. καὶ τὸ κείμενον τοῦ Kenyon μετὰ τῶν σχετικῶν κριτικῶν σημειώσεων. Ὁ G. Weber δημοσιεύει, δεύτερος, περιήγησιν εἰς τὴν κοιλίαν Καύστρου καὶ λίαν ἐπιτυχῶς περὶ τὰ νὰ λύσῃ διάφορα τοπογραφικὰ ζητήματα σχετικά πρὸς τὴν παρακαύστριν πόλιν Ὑπαιπα καὶ ἄλλας τῆς ῥηθείσης κοιλίδος τοποθεσίας. Δέχεται δὲ δύο Διὸς ἱερὰ, ἐν μὲν παρῶν μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Θουκυδίδου, ἕτερον δὲ μεσόγειον, ὅπου τὸ σημερινὸν Βίργι, ὅπερ κατὰ διὰ πολλὴν ἔσχε τὰς ἐξῆς ὀνομασίας: Διὸς ἱερὸν, Χριστόπολιν, Πύργιον, Βίργι ἢ μᾶλλον Μπίργι. Παραλείποντες τὰς Σημειώσεις περὶ τῶν μουσικῶν προσδελχμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους τοῦ d'Eichthal καὶ Th. Reinach, τὰς Μελέτας περὶ τῶν ἀνεκδότων ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱκτῶν τοῦ κ. Κωστομοίρη καὶ ἄλλων, σημειούμεν ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν ἐξῆς ἀκόμη πραγματειῶν. Ὁ E. Babelon ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τινος βασιλικοῦ νομίσματος τῆς Πάφου, πρὸς ὃ σχετίζεται δύο κυπριακῆς ἐπιγραφῆς, ἀποκαθιστᾷ τὸ ὄνομα ἀγνώστου τέως βασιλέως τῆς Πάφου ὀνομαζομένου Τιμαῖρου ἢ Τιμαῖρου, ὅστις πιθανώτατα εἶναι ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν παρὰ Πολυδεύκει· Τιμαρχον, τὸν πατέρα τοῦ Νικοκλέους «ὃ τὰς παραινέσεις ὁ Ἀθηναῖος σοφιστὴς ἔγραψεν (Πολυδ. 2, 95 σ 78 Bekker)». Ὁ δὲ G. Schlumberger δημοσιεύει ἐκ τῆς ἐκείνου συλλογῆς περίεργα βυζαντινὰ περίεργα ἢ φυλακτὰ «πρὸς ἀποδιδῶσιν παντὸς κακοῦ ἀπὸ τοῦ φαρμάκου», ὧν παραθέτει καὶ ἀπεικασματα καὶ μεταγράφει τὰς διαφόρους αὐτῶν ἐπιγραφὰς. Δημοσιεύεται δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ μακρικὸν δακτυλίδιον καὶ λόγος γίνεται περὶ ὁμοίων δακτυλιδίων. Ἐν σελ. 91 ἀναγνωσκόμεν πᾶντως: Ἅγιος ἄγιος κύριος Σαβαώθ πλήρης ὁ οὐρανός. Τέλος, ὁ κ. Legrand δημοσιεύων τὴν γνωστὴν